

081123 Domssöndagen Ulrika Baydoun

Kristi Återkomst

Jag håller en kungakrona i handen. Tyvärr, måste jag faktiskt säga. Den syns inte men precis som kungligheters barn så ärvde jag den bara, och innerst inne vill jag inte ha den kvar.

Det händer nämligen dagligen att jag tar kronan och låter den smyga sig upp huvudet. När den sitter där är jag kunglig majestät i mitt eget rike, och även om det kan börja riktigt bra så slutar det alltid på samma sätt. Jag uthärdar inte att bära den.

Varje människa blir nog ibland varse om dilemmat, och en kristen människa är alldeles särskilt varse. Och även om kronan bara är en bild gör dess vassa kanter sig påminna. De beslut som vi tar blir inte alltid bra, vare sig det gäller vad jag gör eller väljer bort, tänker på eller förtränger.

Vi är alla, som Paulus skriver till församlingen i Korint, ättlingar till den första människan. Adam som på något vis ville bli som Gud, fri att göra som han själv ville, lite som en gammaldags kung.

Som alla vet så åt Adam och Eva av det förbjudna trädets frukt. Det började bra, för det var tydligt en både god och vacker frukt. Men strax förstod de vad de gjort och de skämdes.

Gud kunde inte längre dela den intima närheten i Eden med sina älskade upprorsmakare. De får ta ansvaret för sin skuld och Gud visar dem ut. Men innan de går ser han till att tillverka och klä på dem båda ordentliga kläder, eftersom de där lövkläderna inte såg mycket ut för världen.

Tidigt i människans historia förlorade vi alla den närheten till Gud som han skapat oss för. Livets träd och den klara flod som rann i Eden hamnade utom vårt räckhåll. Döden blev den nya följeslagaren. Människan, i grunden god och Guds avbild börjar snart avundas, hata, ringakta andra.

Oavsett om man tolkar berättelsen om Adam och Eva bokstavligt eller bildligt så kan man dra samma slutsats.

Vårt liv, våra talanger och vår fria vilja är givna av Gud och eftersom han är en rättvis Gud och håller hela världen i sin hand så håller han oss ansvariga för hur vi har förvalt det som han gett oss. Domen ska komma och rättvisa skipas på den yttersta dagen, domedagen, uppståndelsens morgon. Vi är ansvariga i allra högsta grad och därför måste vi avlägga räkenskap inför Gud.

Hur kan vi då egentligen våga sjunga som vi sjöng i psalmen: Kom, Herre Jesus Snart?
Är det någon som känner sig så redo att här och nu ställas inför domen?

Vi har ju själva förstått att vi är fullständigt ovärdiga att ärva hans himmelske rike? Om vi nu flera gånger om dagen bryter mot det som är Guds vilja och i stället för att lyssna till hans vilja så intalar vi oss att vi har rätt att strunta i vår irriterande nästa, att hänfalla åt ömsom självhävdelse ömsom självförakt, lättja och bitterhet, oförlåtelse och vredesutbrott. Kan vi längta efter att Gud ska döma oss efter våra gärningar? I vilken grad har vi gjort Faderns vilja?

Andra längtar inte efter någon domedag av helt andra orsaker. Man tror helt enkelt inte på den. Det vore kanske kränkande att stå till svars, ingen får skuldbeläggas, alla har väl haft sina randiga skäl till allt. Och

om Gud finns så kommer man till himlen när man dör, Det är väl Guds jobb att se till? För det ser ju vem som helst att just kristna inte skulle ha någon förtur i alla fall, eftersom de inte är ett dugg bättre än andra.

Det borde förresten vara till välsignelse för varje kristen lärjunge när människor påstår det, eftersom det i bästa fall ödmjukar oss och tvingar oss att sätta all vår tillit till Gud. Så länge vi vet att vi inte är oss själva nog så kan vi låta Kristus vara vår Herre och konung i våra liv.

Så länge vi bekänner att vi är beroende av Guds försoning genom Jesu Kristi död och uppståndelse så tillhör vi honom. Uppenbarelseboken talar om den slutgiltiga räddningen för dem som tvättat sina kläder vita, i Lammets blod. Lammet Jesus Kristus, själv domare över alla, lät sig själv dömas till döden för att upphäva den fällande domen över oss.

Evangeliet är ju just så i sin mest komprimerade form, den som tror på Kristus ska inte förgå utan ha evigt liv. Det blir ingen fällande dom för dem som är i Kristus. Vilken räddningsauktion som redan har påbörjats, kraftfull och tvärsäker och barmhärtig.

Och till slut när den dagen kommer ska Ondskan förintas av Gud själv genom Sonen Jesus Kristus. Den som lidit här, varit hungrig, fattig och utnyttjad, ska få upprättelse och läkedom. Den rättvisa, och upprättelse som så många så starkt önskar, den ska komma.

Då är det så att den som tar sin tillflykt till Kristus som är Herre över liv och död kan frimodigt be om att Gud ska låta ”den dag komma snart då han skapar nya himlar och en ny jord”, där ingen gråt och klagan ska finnas mer.

Den som ibland undrar om Jesu förbarmande verkligen kan vara så stort att det räcker för dig och mig, får låta sin röst bäras av kyrkans världsvida och tvåtusen år gamla röst.

För oss alla finns försmaken av den befrielse som ska komma redan här och nu. Himmelrikets osynliga verklighet kommer oss till del genom Kristus Helige Ande, i Dopet, i Nattvarden och i Bibelns ord.

Där får vi redan nu ösa ur den källa och den klara flodens vatten som Hesekiel blev visad i en syn från Gud. Floden som rann från Herrens härlighet ut genom den karga vildmarken i Juda, förvandlades från ett vadställe till en flod. Vid sidan av floden växer träd som bär frukt varje månad och vars blad ger läkedom, deras rötter får sitt liv av det friska vattnet som strömmar från Guds helgedom.

Floden rinner vidare ner mot Döda havet, det salta vattnet, jordens lägsta punkt, där blir vattnet friskt och vimlande av fiskar. På samma vis ska vi bli fyllda av liv, fyllda av Gud.

Domedagen kan tyckas långt borta men våra egen livslängd känner vi inte till.

Profeterna som talar om den sista tiden använder många svårbegripliga ord och bilder.

Paulus förklarar inte heller hur det ska gå till då målet nås och Gud blir allt i alla. Den dagen det sker kommer vi att förstå, då ska det dolda bli uppenbart och Kristus ska träda fram i all sin härlighet och glans. Ingen kommer längre att tveka, Universums skapare, Konungarnas konung kommer för att upprätta sin skapelse och befria henne från tomhetens och ondskans välde en gång för alla.

Och visst, vi vet att vi inte är värdiga att ärva hans rike eftersom vi så många gånger tänkt sagt och gjort det som är fel. Desto större är hans kärlek som aldrig viker från oss. Han har sett bråddjupet inom oss och ändå älskat oss och givit ut sig själv för vår räddnings skull. Därför kan också vi be Kom Herre Jesus,

Amen.